

gelig Ansættelse, kommer Pensionsretten. Dette er Tilfældet ikke alene med Folk i Ministerierne, der maae begynde som Assistenten, og som maae gaae maaffee en halv Snees Aar, inden de blive Fuldmægtige, men ogsaa flere store Classer af Folk, som efter særlige Lovbestemmelser ligefrem skulle have tjent i 10 Aar, inden de overhovedet kunne faae kongelig Ansættelse. Det er f. Ex. Tilfældet med ikke faa Individuer i Toldtaten, Forstetaten og Posttaten. Den største Deel af de Folk, som have faaet Pension efter den Scala, som her er Tale om, høre netop til disse Stater, men de ville ikke let, selv naar de have tjent maaffee ofte til over det 70de Aar og ere blevne aldeles udslidte, kunne opnaae mere end at faae Halvdelen af den ikke store Gage, som de have i Pension. Forsaavidt man ikke vil bedømme Pensionslovens Virkning efter Forhold, som have fundet Sted for mange Aar tilbage, eller endog blot blive staaende ved Forholdene, som de nu ere, men vil tænke paa dem, som herefter blive ansatte, — og det er jo dem, som Forslaget under Nr. 19. gaaer ud over — saa troer jeg, at man maa indrømme, at Pensionerne ved det nævnte Forslag ville blive saa betydelig formindskede, at de ikke ville kunne fyldestgjøre den Tanke, som ligger til Grund for den Grundlovsbestemmelse, hvorefter Embedsmændene skulle have Pension, og som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Spønneck) og mange andre Medlemmer ganske rigtig have erkjendt for at være begrundet ikke i Hensyn til Embedsmændene selv, men i Hensyn til Statskassen og navnlig til Sikkerhed mod Ministervilkaarlighed.

Naar jeg nu er henviist til at vælge mellem Forslaget under Nr. 19 eller Fleertallets Forslag, saa siger jeg, at dette sidste deels ikke vil være uigjennemførligt og deels vil være saa meget i Overensstemmelse ikke blot med hele den nyere Culturs Former, men ogsaa med, hvad vi allerede paa mange andre Steder kjende, at jeg ikke kan have nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa Tanken deri, idet jeg dog selvfølgelig maa forbeholde mig længere Tid til Overveelse af samme og yderligere Forhandling med Udvalget angaaende de Enkeltheder, som jeg allerede har tilladt mig

tidligere at nævne. (S. A. Hansen: Hør!) Naar det ærede Medlem, som nys sagde „Hør“, meente, at der var det store Fortrin ved hans Forslag fremfor ved Fleertallets, at det sidste først vil komme til at virke efter mange Aars Forløb, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at Forslaget under Nr. 19 ogsaa kun gaaer ud paa at beskære Pensionerne for de Embedsmænd, som herefter ansættes, men ikke for dem, som nu ere ansatte.

Der er fremkommet den Ytring fra det samme ærede Medlem (S. A. Hansen) om Pensionsloven af 5te Januar 1851 og 24de Februar 1858, at han ikke kunde begribe, hvorfor man ikke allerede havde søgt at komme til en Sammensmeltning af begge disse Pensionslove, og det ærede Medlem her tet ved mig (Spønneck) henledede iforgaars Opmærksomheden paa, at Regjeringen burde have forelagt et Forslag til en ny Pensionslov sammen med Lønningslovene; ja, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) syntes endogsaa at rette en Berekendelse mod mig, fordi jeg ikke havde meddeelt de Oplysninger angaaende Pensionsforholdene, som jeg tillod mig forleden at fremkomme med, tidligere, end jeg har gjort det. Forklaringen af det første Punkt ligger ganske simpelt deri, at der ikke er nogen væsentlig Forskjel mellem Loven af 5te Januar 1851 og Loven af 24de Februar 1858. Der er kun den Forskjel, at hvis man skal vælge en af dem, saa bør man vælge Loven af 24de Februar 1858, deels fordi man i den har haft Leilighed til at rette de Unøiagtigheder og Mangler, som man ved Erfaringen havde faaet at vide, at der var ved Loven af 5te Januar 1851, og deels fordi Loven af 24de Februar 1858 omfatter samtlige Embedsmænd, hvilket Loven af 5te Januar 1851 derimod ikke gjør, og altsaa mere er myntet paa Forholdene, som de nu ere. Jeg troer ikke, at det skal kunne lykkes at paavise nogen væsentlig Forskjel i de Fordele, som disse to Love tilstaae Embedsmændene. Der er ganske vist en Fordeel ved Loven af 1858 for de militaire Embedsmænds Vedkommende, men den er dog ikke større, end at man flere Gange har fundet, at Forholdet ikke var tilstrækkelig gunstigt, og at det maatte for-